

ၧ

“พระสวรรค์” ต้องการ “พระแสงวง” ประกอบ

คนที่เกิดมาโชคดีมี “พระสรรค์” ไม่จำเป็นต้องประสบความสำเร็จมากกว่าคนขาด “พระสรรค์” เพราะถึงมี “พระสรรค์” ก็จำเป็นต้องฝึกฝนพัฒนาต่ออยอด ซึ่งก็คือการใช้ “พระแสง” นั่นเอง ดังนั้น “พระแสง” จึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ เพราะถึงอย่างไรก็จำเป็นต้องพึง “พระแสง” เสมอ

“พระสวัรค์” หมายถึงสิ่งพิเศษที่บุคคลหนึ่งได้รับมาจากธรรมชาติจะด้วยพันธุกรรมหรือสิ่งแวดล้อมก็ตามที่ เช่น เล่นดนตรีหรือกีฬาเก่ง ฉลาดมีอัจฉริยะ (IQ) สูง พูดเก่ง ร้องเพลงเก่ง ๆ ๆ ๆ ส่วน “พระแสง” หมายถึงการฝึกฝน ฝึกปรือจนมีทักษะ หรือความสามารถเป็นเลิศได้ด้วยไม่ต้องพึ่งพาสิ่งพิเศษที่มีติดตัวมา

“พรแสง” สื่อความหมายของการบากบี้มานะโดยไม่มีข้อได้เปรียบทางธรรมชาติ แต่ที่ประสบความสำเร็จได้นั้นเพราะการฝึกฝนจนเชี่ยวชาญ

อย่างไรก็ต้องแม่บุคคลจะมี “พระสรรค์” แต่ถ้าไม่ตระหนักว่าตนเองมีก็ไม่เกิดประโยชน์ ปัจจุบันมีผู้เชี่ยวชาญศึกษาลายนิ้วมือและลายฝ่ามือเชิงสถิติจนสามารถวินิจฉัยได้ว่ามี “พระสรรค์” ในเรื่องใด มีทางโน้มในด้านอันบันลือใจของเข่นไร

การศึกษาเขียนนี้เป็นวิทยาศาสตร์ มีการพิสูจน์ว่ามีความแม่นยำสูง เด็กที่มีปัญหาทางสมองแต่กำเนิดหรือแม้แต่เป็นอุทิสติกส์สามารถเห็นได้จากลายนิ้วมือ เนื่องจากเป็นสิ่งเฉพาะตัวที่ถูกกำหนดโดยธรรมชาติตั้งแต่อยู่ในครรภ์แล้ว

“พระสารคุณ” ไม่ใช่พรอัดโน้มติ ที่เปิดสวิตซ์ก็เกิดความจำเป็นเลิศ จำเป็นต้องฝึกฝนเพิ่มเติม บางคนถึงรู้ว่าตนมี “พระสารคุณ” ในบางเรื่องแต่ถ้าไม่มีการพัฒนาขึ้นมาก็ไม่เกิดประโยชน์แน่ต่อไปย่างได้เช่นกัน

โลกมีอายุ ๔ พันล้านปี เมื่อ ๑.๗ ล้านปีก่อน บรรพบุรุษมนุษย์เริ่มเดินหลังตรง มือทั้งสองไม่ต้องแตะพื้นดินเพื่อประคองตัวอีกต่อไป มนุษย์จึงเริ่มสามารถใช้มือหยับจับสิ่งต่าง ๆ ได้ และเมื่อนี้แหล่เปรียบเสมือน “พระสรรค์” ซึ่งเป็นรูปธรรมสำคัญของมนุษย์

ในการนี้มุ่งยัตราชหนักถึง “พระสวัสดิ์” และเริ่มฝึกฝนใช้มือจับเกิดความชำนาญและนำไปสู่การสร้างหวานทินซึ่งเป็นจดเปลี่ยนสำคัญของมนุษย์

บรรพบุรุษของมนุษย์ฝึกฝนกับ “พรสวรรค์” ดังกล่าวจนสามารถเทาหินให้หลุดออกจากนิเกิดส่วนที่
คมขึ้น ซึ่งการฝึกฝนสร้างขวนหินต้องอาศัยการเรียนรู้ความแตกต่างของหินแต่ละประเภทเพื่อให้เกิด
เหลี่ยมมุมที่เหมาะสม

ไม่เพียงแต่สร้างความคุ้มของทินด้วยการกระเทาะเท่านั้น ยังรู้จักอาขาและกระดูกสัตว์มาใช้ตกแต่งหินเพื่อให้ขอบเรียวยิ่งขึ้น

ขวานที่คุณเป็นอาชญากรที่สำคัญในการล่าสัตว์ สามารถเชื่อนเนื้อสัตว์ที่มีหนังหนาและทุบกระดูกให้แตกง่ายทำให้ได้รับสารอาหารจากเนื้อสัตว์ ไขมัน และไขกระดูกมากขึ้นกว่าเดิม ผลที่เกิดขึ้นก็คือมนุษย์ได้รับวัตถุดีและรับประทานอาหารที่มีคุณภาพ

ตลอดระยะเวลาเกือบ ๑.๓ ล้านปี ขวานหินถูกพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ และมุขย์เริ่มพัฒนาอย่างรวดเร็ว เมื่อประมาณ ๗๐,๐๐๐ ปีที่ผ่านมา โดยต่อค่ายอด้า โรงเริ่งหัวรุนจากวานีทินจนทำให้สนองความงามพัฒนาขึ้นโดยทันท่วงทาย ด้วยการเรียกค่าหารที่ให้คุณค่าและพลังงานสูง

เรื่องข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการผสมปนเปกันของ “พรสวรรค์” และ “พระแสง” โดยเริ่มจากการมี “เมือ” ซึ่งเปรียบเสมือน “พรสวรรค์” เมื่อฝึกปรือการใช้มือจับคล้องแคล้วซึ่งเปรียบเสมือนการสร้าง “พระแสง” คือใช้มือพัฒนาสิ่งซึ่งได้รับมาก่อนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งในที่นี้ก็คือหวานหิน การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของมนุษย์จึงเกิดขึ้น

คำรามสำคัญก็คือมนุษย์จำเป็นต้องมี “พระวรรค” เพื่อใช้ “พระแสง” พัฒนาตนเองขึ้นมา หรือไม่ คำตอบก็คือไม่จำเป็น ต่อให้มี “พระวรรค” เลย หากบากบั่นมานะก็สามารถสถาบันลู เป้าหมายได้เช่นกัน เช่น ห่างไกลสักไม่ ผลไม้ หรือสูญ ในตอนเริ่มแรกไม่รู้จักการแกะสลักแต่อย่าง ใด แต่เมื่อฝึกฝนทักษะมากขึ้นก็ลายเป็นผู้เชี่ยวชาญได้ในที่สุด

ถ้าปรับปรุงรูปของมนุษย์ไม่ใช้ “พระสวัสดิ์” (เมื่อ) ให้เกิดประโยชน์ผ่าน “พระแสงวิสุท” คือ การบากบั้นฝึกหัดการใช้มือจับคล้องแคล้วแล้ว ปานนี้น่าจะไม่มีประดิษฐ์กรรมมีด ข้อน สาม และ ริวัฒนาการของมนุษย์ พวกราอาจจะยังใช้การกัดแทะอาหารใส่ปากอยู่ก็เป็นได้

หากมองไปprobตัวเราจะเห็นอิทธิพลของ “พระสรรค์” น้อยกว่า “พระแสง” มาก ความสำเร็จทุกอย่างมี “พระแสง” ปนอยู่ด้วยทั้งสิ้น เพราะ “พระแสง” คือความพากเพียรบากบี้ แนะนำซึ่งเป็นหัวใจของความสำเร็จของมนุษย์ทุกคนที่สมัย

